

EL ZOO D'EN PITUS

ESCENA 1^a

(L'escenari està tancat. La sra. Mundeta, l'oncle Patau i la sra. Emilieta fan de narradors, presentant els personatges i la història que es representarà.)

Sra. Mundeta: No fa massa anys, en un barri de Barcelona, hi havia una colla d'amics com poques vegades s'ha vist mai.

(Apareix la colla per un costat de l'escenari i se'n va pel mig. A mesura que els van presentant, surten del mig i es dirigeixen a un costat)

Oncle Patau: En Tanet és el cap de la colla, el més gran i el més responsable. Tothom fa cas de les coses que diu perquè és el més assenyat.

Sra. Emilieta: Aquest és en Quim, però tots li diuen Fleming. L'anomenen així per un savi molt savi que hi va haver. Ell també és molt llest, i sempre està inventant coses noves.

Sra. Mundeta: En Juli és molt seriós, sempre fa les coses tal com diuen els grans que s'han de fer, i de veritat, de veritat, mai no ha trencat cap plat.

Sra. Emilieta i oncle Patau: Mai????

Juli: Mai!

Sra. Emilieta: En Manelitus és un sac de nervis, un tabalot, mai para quiet i sempre va vestit pengim-penjam.

Oncle Patau: En Cigró en veritat es diu Josep. Sempre està ajudant a en Fleming amb els seus invents. Ara bé, és una miqueta poruc.

Sra. Mundeta: Una miqueta?

Sra. Emilieta: Una miqueta?

(Els nois criden a en Cigró, i ell s'espanta)

Oncle Patau: Una miqueta no! És un cagat de por!

Sra. Mundeta: La Mariona és la germana d'en Cigró. És molt espavilada i a més a més, dibuixa molt bé.

Sra. Emilieta: I el darrer de la colla és en Pitus. El més petit de tots. És un tros de pa, tots se l'estimen moltíssim. Si no fos així, no hagués passat el què va passar.

Pitus: Bon dia senyora Emilieta! Hola senyora Mundeta, hola oncle Patau! Com es troben? Els veig molt eixerits... No creuen que fa un dia molt bonic?

Sra. Emilieta: I tant, Pitus. Que n'ets d'educat... Però tu fas una mica de mala cara. Que no et trobes bé?

Pitus: Ja fa uns dies que estic una mica marejat. Segur que no és res. Ara me'n vaig amb els meus amics a jugar una estona. A reveure!

(La colla se'n va de l'escenari)

Oncle Patau: Un dia, en Pitus va caure malalt, mooolt malalt. Els metges se'l van mirar i remirar, però no sabien quina malaltia havia agafat. Estaven tots molt preocupats.

(Apareixen els pares d'en Pitus, amb la mare plorant desconsolada)

Sra. Mundeta: Finalment un metge els va dir que només un doctor d'un hospital de Suècia podia posar remei a la malaltia d'en Pitus. Però Suècia estava molt lluny, i els pares d'en Pitus no tenien tants diners com per anar-hi.

Sra. Emilieta: Però llavors tota la gent del barri va començar a recollir diners per a en Pitus. Van fer rifes, festivals, i van aconseguir molts diners, però no n'hi va haver prou.

(La Martina i la Núria han aparegut per donar un sac de diners als pares)

Oncle Patau: Calia fer alguna cosa molt més grossa...

(Marxen tots de l'escenari)

ESCENA 2^a

(S'obre el teló. Estan els nois en un solar parlant)

Tanet: Això no pot ser, nois. En Pitus cada dia està pitjor, i encara no s'han recollit prou diners per dur-lo a Suècia.

Juli: Però què més podem fer? Hem venut números de la rifa, hem participat al festival, on per cert, jo vaig cantar com els àngels... Ja no se m'acut res més!

Fleming: Jo fa dies que estic pensant alguna cosa, però res, no em ve cap idea.

Cigró: Jo l'estic ajudant a pensar, però tampoc me'n surto.

(Pensen una estona)

Manelitus: Ja ho tinc! Podríem fer pastissos i muntar un berenar per la gent del barri.

Mariona: Però què dius? L'última vegada que vas fer de cuiner, vam estar tots de cagarrines durant una setmana.

Juli: I això sense oblidar la teva cuina, que la van haver de reformar sencera.

Manelitus: Només era una idea...

Fleming: Sí, però una idea de bomber.

Manelitus: Almenys jo n'he tingut una!

Mariona: Prou! No us baralleu! Sembla que no vulgueu ajudar a en Pitus!

Tanet: Sí, ja n'hi ha prou! I ara escolteu el què he pensat.

Cigró: Has tingut una idea, Tanet? Quina sort! Jo no en tinc mai cap.

Tanet: Escolteu... què us semblaria fer un...

Tots: Un què????

Tanet: Un zoo!

Tots: Un zoo?

Tanet: Sí, un zoo, on la gent pagui una entrada per veure animals.

Manelitus: I d'on vols que traiem els animals? Com no posem en Juli dins una gàbia...

Tanet: Els animals els caçarem del carrer, al bosc... També la gent que en tingui a casa ens els pot deixar un dia...

Fleming: És una idea fantàstica, Tanet! Podríem tenir gossos, gats, tortugues, canaris...

Mariona: ... periquitos, conills, peixos de colors...

Cigró: ... peixos en blanc i negre...

Manelitus *(cada vegada més animat)*: ...formigues, aranyes, serps, lleons, elefants!!!

Juli: Ep, Manelitus, frena, que ja t'embales! Escolta Tanet, on farem aquest zoo?

Tanet: On vols què el fem? Aquí al solar on som!

Juli: Però mira com està! Fet un fàstic!

Tanet: No ho farem pas nosaltres sols. Avisarem a tots els nens i nenes del barri que ens ajudin. Primer netejarem el solar, i després muntarem el zoo!

Mariona: És genial, Tanet!

Cigró: Ei nois! He tingut una idea! Ja tinc el nom del zoo!

Fleming: Molt bé Cigró! Com creu que s'ha de dir?

Cigró (*tot emocionat*): ZOOTRÓPOLIS!

Juli: Alça! Per idees de lluç fregit ja tenim les d'en Manelitus! Li direm de l'única manera que es pot dir: El zoo d'en Pitus!

Tots: Sí! Visca el zoo d'en Pitus! Visca!

(Apareix el mossèn)

Mossèn: Què és tot aquest rebombori? Què és això que dieu d'un zoo?

Manelitus: Mossèn, mossèn, farem un zoo al solar amb tigres, panteres i hipopòtams!

Juli: L'únic hipopòtam que hi haurà seràs tu, Manelitus.

Manelitus: Hipopòtam tu! Ara veuràs!

(En Manelitus persegueix en Juli i surten de l'escenari)

Tanet: Miri mossèn, hem pensat de fer un zoo amb animals domèstics i de granja per tal de recollir diners per a en Pitus.

Mossèn: Caram nois! És molt bona pensada! Però també és molta feina!

Fleming: Sí, però ens hi posarem tots de seguida i segur que ho aconseguirem.

Mossèn: D'acord, miraré d'ajudar-vos en tot el que pugui, què us sembla?

Tots: Moltes gràcies!

(Marxen de l'escenari, i abans de tancar el teló, tornen a aparèixer en Juli perseguit per en Manelitus)

ESCENA 3^a

(Tornem a ser al solar. Hi ha una cua de nens i nenes davant la taula on en Juli els va apuntant)

Juli: Com et dius?

Carmeta: Carmeta.

Juli: Carmeta què?

Carmeta: Ah! Carmeta Pi i Compte.

Juli: Aniràs amb en Fleming a fer gàbies.

Carmeta: Però si jo vull caçar!

Juli: Ah sí? Va! Següent!

Quimet: Hola Juli!

Juli: Hola Quimet. Com et dius?

Quimet: Però si ja ho saps!

Juli: I què? Ho he d'apuntar! Com et dius?

Quimet: Quimet.

Juli: Quimet què????

Quimet: Ah! Quimet Garcia i Rius.

Juli: Tu aniràs a caçar.

Quimet: A cagar?

Juli: A caçar, ruc, a caçar! Agafar animals que es mouen!!

Quimet: I no puc fer una altra cosa?

Juli: Noooo! Següent! Com et dius?

Pepeta: Pepeta.

Juli: Pepeta quèèèèè`?

Pepeta: Què de què?

Juli: Aaaah! Socors! No puc més!!!

(Apareixen en Fleming, en Cigró i en Manelitus)

Cigró: Renoí, quants nens i nenes han vingut a ajudar-nos!

Fleming: És clar, Cigró, tots volen ajudar a en Pitus. A veure si aconseguim molts diners.

Manelitus: I tant que n'aconsegurem! Tinc una llista d'animals per caçar que no s'acaba mai!

Fleming: A veure aquesta llista? *(En Manelitus li dóna un paper)*

Mare de Déu! Es pot saber com penses aconseguir un rinoceront?

Manelitus: Anirem al zoo a buscar aquell que tenen tan esquifidet.

Cigró: I es pot saber com el portaries fins aquí?

Manelitus: D'això se n'encarrega el meu ajudant.

Fleming: El teu ajudant? I es pot saber qui és?

Manelitus: I tant! Mireu! Ve per allà!

(Apareix en Cap Pelat caminant en plan "comando")

Fleming i Cigró: En Cap Pelat!

Cap Pelat: *(saludant en Manelitus)* Capità! La patrulla està preparada per actuar.

Manelitus: Molt bé, Cap Pelat. Ara vinc.

(Arriba en Tanet)

Tanet: Atenció! Veniu tots cap a aquí!

(S'acosten tots)

Tanet: Abans de començar a fer les feines que ens toquen a cada un de nosaltres, hem de netejar el solar per tal de treballar-hi i poder fer el zoo. Ara ens partirem per grups i començarem a escombrar.

Manelitus: Com? Escombrar? Si hem d'anar a caçar!

Tanet: No Manelitus, primer toca neteja. Així que va, tots a la feina!

(Es reparteixen escombres i comencen a escombrar mentre comença a sonar la cançó)

LA NETEJA DEL SOLAR

Tu escombra per aquí
tu escombra per allà
i ara recull amb la pala!
Agafeu tots els papers
agafeu tots els cartrons
i porteu-los tots a fora!

Pots, llaunes, pals, pedres, plàstics, bidons
el solar ben net ha de quedar
perquè començarem a muntar el què serà
un magnífic i fantàstic zoo...

Un zoo muntarem, un zoo per a en Pitus
tot ple d'animals, de petits i grans
i per això cal tenir abans de fer cap feina
aquest solar on estem sense brossa!

Un zoo muntarem, un zoo per a en Pitus
tot ple d'animals, de petits i grans
i per això cal tenir abans de fer res
el solar preparat i convertit en un gran zoo!

ESCENA 4^a

(A l'escenari tenim el grup de propaganda: la Mariona, la Pepeta, en Ritus, la Martina i la Núria)

Mariona: A veure, Pepeta... Tu faràs el rètol de les tortugues. Tu, Ritus, el dels gossos. Martina, fes el de les sargantanes, i tu, Núria, el rètol dels conills.

Núria: No sé dibuixar conills.

Mariona: Doncs fes el dels ànecs.

Núria: Tampoc sé fer ànecs...

Mariona: Caram! I quin animal saps dibuixar?

Núria: Cap ni un. És que sóc molt dolenta dibuixant. Quan vull fer cases em diuen que semblen avions. Quan faig avions, em diuen que semblen croquetes. Quan faig croquetes...

Mariona: D'acord, d'acord... Saps què? Dibuixa fletxes! Les fletxes que indicaran on són els animals, l'entrada.. aquestes coses..

Pepeta: Mariona, t'agraden les tortugues que he dibuixat?

Mariona: Molt bé, Pepeta! Però, podries fer la closca... i també els ulls... i les quatre potes també estaria bé que hi fossin...

Esperanceta: Mariona... Tinc pipi...

Mariona: Una altra vegada? Però si ja has anat set vegades!

Esperanceta: Set no, setanta-set! Vols que t'expliqui com va ser la primera vegada que vaig fer pipi? Clar que... no me'n recordo... *(Marxa de l'escenari)*

Martina: Mariona, Mariona... les sargantanes de quin color les faig?

Mariona: Verdes, Martina, fes-les verdes.

Martina: No les puc fer vermelles?

Ritus: No veus que no tindrem sargantanes vermelles? Seran verdes!

Martina: Però quan les haguem caçat, les podríem pintar de color vermell!

Núria: Sí home, i ens vindrien els de l'associació protectora de les sargantanes i ens posarien una multa.

Ritus: Associació de sargantanes? Això t'ho acabes d'inventar!

Mariona: A veure Ritus, els teus gossos... Home, que babegin ni ensenyin les dents, que es pensaran que són perillosos i que ens volen mossegar!

(Entra en Juli)

Juli: Què, com va la secció de propaganda? Ostres, Núria, quins núvols més bonics!
Vaig a veure com els va al grup de les gàbies.

(En Juli se'n va)

Núria: No són núvols! Són fletxes!

Mariona: Saps què, Núria? Anem a buscar més pintures...

Esperanceta (*entra de nou*): Mariona, si us plau, que puc anar a fer pipi?

(Marxen els de propaganda i apareixen els de la secció de gàbies: en Fleming, en Cigró, la Carmeta, en Miquel i la M^a del Mar)

Fleming: Mireu, hem de fer gàbies grans per a animals grans. Gàbies mitjanes per a animals mitjans, i gàbies petites per a animals petits.

Cigró (*aplaudint*): Molt bé, Fleming, molt bé. Ets un crack! No hi hauria pensat mai en això... Però... com les farem?

Fleming: Això és el què estem intentant esbrinar, Cigró. Ara calla i pensa.

Miquel: Podríem utilitzar caps de sabates!

M^a del Mar: Però com es veurien els animals, llest?

Miquel: Aixecant la tapa, és clar.

Fleming: Sí clar, i llavors sortirien tots saltant, corrent o volant.

Miquel: És veritat...

Carmeta: I en peixeres? Són de vidre. Així els animals sí que es podrien veure!

M^a del Mar: I d'on traurem cinquanta o seixanta peixeres, llesta?

Carmeta: Podries donar alguna idea, enlloc de criticar les nostres...

M^a del Mar: Ja penso, ja... I si les construïm nosaltres, les gàbies? Amb fusta, per exemple...

Fleming: Uffff! No acabaríem mai, seria molt lent de fer...

Cigró: Una vegada vaig veure unes gàbies que tenien els barrots fets amb barnilles de paraigües.

(Tots es queden en silenci i miren a en Cigró)

Fleming: Cigró, ets un geni! Ja sabem com fer les gàbies! Amb barnilles de paraigües!

Cigró: Jo? Un geni? Sííííí!

ESCENA 5^a

(Som al solar. Els pares d'en Pitus entren a parlar amb en Tanet, en Juli i en Cigró.)

Pare d'en Pitus: Hola nois, com va la feina?

Tanet: Molt bé. Tenim el solar ben net i estem començant a fer les feines per grups.

Mare d'en Pitus: Estem tan orgullosos d'això que esteu fent... En Pitus ens ha dit que us estima molt i que té moltes ganes de tornar a ser amb vosaltres.

Juli: Un dia d'aquests pujarem a veure'l, què els sembla?

Tanet: Podríem anar-hi demà?

Pare d'en Pitus: I tant, però no podeu venir tots alhora. La casa no és tan gran!

Cigró: No podem venir els cinquanta que som? Quina llàstima!

(Entra el mossèn amb un senyor.)

Mossèn: Hola Tanet, hola Juli, hola Cigró! Senyors Romagosa! Com es troba en Pitus?

Mare d'en Pitus: Va fent, mossèn, va fent... Al llit, reposant. A veure si al final ens en sortim i podem dur-lo a Suècia...

Mossèn: Amb aquests amics que té, n'estic segur que ho aconseguiran. I per això venia. Us presento el senyor Pujades, un dels millors zoòlegs del país.

Cigró: Un zoològic?

Sr. Pujades: Zoòleg, noi, zoòleg. Sóc una persona que estudia els animals: com viuen, què mengen, quan dormen...

Mossèn: El senyor Pujades és molt amic meu, i vaig pensar que us podia donar un cop de mà a l'hora de tenir cura dels animals que caceu per al zoo. El vaig trucar, li vaig explicar el què fèieu...

Sr. Pujades: I de seguida vaig venir cap a aquí. Poder col·laborar en aquest zoo, per a ajudar un nen que està malalt... És un acte de solidaritat increïble!

Mossèn: He pensat que el què podríeu fer és donar-li una llista amb els animals que voleu tenir al vostre zoo.

Sr. Pujades: D'aquesta manera aniré apuntant què necessita cada un d'ells per a què els tracteu com cal.

Cigró: Aaaah... Això està molt bé. No veia clar si als gats els havíem de donar ratolins per menjar. Ho trobava una mica bèstia.

Juli: Segur que aquesta és una idea d'en Manelitus.

Tanet: Parlant d'en Manelitus... L'hem de buscar. És ell qui té la llista.

Juli: Segur que ja la deu haver perdut.

Cigró: No crec. He vist com se la miraven fa una estona. Ell i el seu grup volien fer la primera cacera.

Juli: Déu meu! Van a caçar ja? No estem segurs! "Sálvese quien pueda"!! Les dones i els nens primer!

(En Juli se'n va corrents)

Pare d'en Pitus: Bé, molt de gust, senyor Pujades. Amb la seva ajuda aquest zoo tindrà un èxit assegurat.

Mossèn: Donin records a en Pitus de part de tots.

Mare d'en Pitus: Ho farem. Adéu nois!

(Marxen tots de l'escenari)

ESCENA 6^a

(Apareix el grup de caceres: en Manelitus, en Cap Pelat, la Tecla i en Quimet)

Cap Pelat: No sé perquè hem de començar per la sargantana, Manelitus... És un animal molt petit!

Manelitus: Ja ho sé, Cap Pelat, però també és un dels que podem aconseguir de seguida. Aquest solar n'és ple!

Cap Pelat: Però si comencéssim per... no sé... una vaca, seria més espectacular!

Tecla: Una vaca? I d'on la vols treure? Com que n'hi ha tantes per aquí la ciutat... A mi m'és igual per quin animal comencem, mentre comencem ja!

Quimet: Pensa que per molt petita que sigui, una sargantana és molt difícil de caçar. És molt ràpida.

Cap Pelat: Jo sóc més ràpid que qualsevol sargantana.

Manelitus: Doncs de seguida ho podràs demostrar. El més probable és que en trobem alguna entre les esquerdes i forats d'aquesta paret.

Manolita: Potser està per dalt. A les sargantanes els agrada prendre el sol.

Tecla: Sobretot no feu moviments bruscos, que les espantareu.

(Els nois s'acosten a poc a poc a la paret, i comencen a mirar i remirar)

Quimet: Algú en veu alguna?

Tots: No.

Cap Pelat: Quan l'agafem, podem veure si és veritat allò que si li talles la cua, li torna a créixer.

Tecla: No siguis capsigrany!

Cap Pelat: Cap Sigrany, no. Cap Pelat.

Manelitus: Aquí ningú tallarà res a ningú. Estigueu per la feina.

(Segueixen mirant)

Manolita: Voleu dir que hi ha cap sargantana per aquí? Potser han marxat totes de vacances...

Cap Pelat: I tant! L'altra dia les vaig veure a l'estació de tren amb les maletes. No siguis ruca!

Tecla: Calleu! Allà en veig una! Estigueu preparats... Miraré de caçar-la, però si se m'escapa, estigueu atents per a agafar-la vosaltres.

(La Tecla fa una passa i es llença al terra)

Tecla: S'escapa!

(Els altres es van llençant al terra successivament, sense èxit)

Quimet: Quins caçadors estem fets. Així no farem res.

Cap Pelat: No podem tornar sense la sargantana, seríem la riota dels altres. I tot per culpa de la Tecla!

Tecla: Meva? Jo que sóc la nena més valenta de totes les que estem aquí fent el zoo? Ara veuràs...

Manolita: Ei! Que jo també sóc molt valenta!

Manelitus: Tranquil·la Tecla, però és veritat. No ens podem rendir al primer entrebanc que tenim. Va, busquem la sargantana!

(Tornen a buscar)

Manelitus: És allà! A veure si ara ho fem millor. Tu, Cap Pelat, ves per darrere. Tu Tecla, ataca pel davant. Quimet, tu vine per aquí, Manolita a l'esquerra, i jo aniré per l'altra banda. Quan digui tres, saltem i l'agafem.

Cap Pelat: Aquesta vegada no t'escaparàs!

(Els nois es disposen en cercle i es van acostant cap a la sargantana que està al mig. En Manelitus comença a comptar i a la de tres, tots salten al mig, donant-se una bona trompada. I entre ais i uis...)

Quimet: La tinc, la tinc!

Tecla: Molt bé, Quimet!

Cap Pelat *(aixecant-se)*: I tot gràcies a mi!

ESCENA 7^a

(Amb el teló tancat, representa la casa d'en Pitus. Hi ha els pares i en Pitus estirat. La colla el va a veure.)

Tanet: Hola! Podem passar?

Mare d'en Pitus: Hola nois! Endavant, passeu, passeu... Que content es posarà en Pitus quan us vegi...

Pare d'en Pitus: Pitus, mira qui t'ha vingut a veure!

(Entren en Tanet, la Mariona, en Fleming i en Manelitus)

Tots: Hola Pitus!

Pitus: Hola!

Mariona: Com estàs? Com et trobes?

Pitus: Bé, una mica cansat d'estar tot el dia ajagut al llit, però és que els papes no em deixen fer res de res.

Mare d'en Pitus: Clar que no, Pitus... T'has de posar bo i has de fer cas els metges.

Pitus: I què, nois... M'han dit que esteu fent un zoo!

Fleming: Sí, Pitus. Serà un zoo genial... Estem fent unes gàbies fantàstiques...

Mariona: ...uns rètols preciosos...

Manelitus: ...i estem caçant milions d'animals!

Pitus: Milions! Renoi!

Manelitus: Bé, de fet, portem una sargantana i quatre bitxos més.

Tanet: Hi ha hagut molta gent del barri que ens han dit que ens deixaran els animals que tenen a casa per al zoo.

Fleming: Fins i tot les gallines del senyor Josep.

Pitus: Ostres... Com m'agradaria estar amb vosaltres... Però ja sabeu que no puc, m'he d'estar al llit sense fer res de res.

Mariona: No pateixis. Li hem dit a en Juli que cada dia vagi escrivint les coses que fem, i un de nosaltres vindrà cada dia a explicar-t'ho.

Pare d'en Pitus: Molt bona idea, així tindràs companyia i no t'avorriràs.

Pitus: Que bé! Moltes gràcies, nois! Per cert, l'altre dia va venir el mossèn, i em va dir que havia aconseguit que us ajudés un zoò... zoò...noséquè!

Tanet: Sí, un zoòleg, el senyor Pujades. És molt bon home i ens està ajudant molt.

Fleming: El proper cap de setmana ha organitzat una excursió al Montseny per poder caçar animals del bosc.

Manelitus: La meva patrulla ja fa dies que s'està entrenant per a aquesta excursió. Serà una passada!

Mariona: Ja veuràs com al final aconseguirem que puguis anar a Suècia a curar-te.

Pitus: Ja en tinc ganes, ja..

Pare d'en Pitus: Mira Pitus, hem pensat que si fas bondat aquestes setmanes, quan arribi el dia del zoo, podràs baixar a veure'l.

Pitus: De debò? Això seria fantàstic!

Fleming: I tant! El zoo d'en Pitus sense en Pitus no seria el mateix!

Mare d'en Pitus: Bé nois, serà millor que aneu marxant, que no és bo que tingui tantes emocions.

Pitus: Mama, va, una estona més...

Tanet: No, Pitus, marxem, que així podràs descansar per poder venir a veure el zoo el dia que l'inaugurem..

Pare d'en Pitus: Ei, nois! Que us oblideu de la sorpresa!

Pitus: Sorpresa? Quina sorpresa?

Mariona: Tots els nens i nenes que estem fent el zoo anem a fer ara mateix una desfilada per tots els carrers del barri per fer-ne propaganda.

Mare d'en Pitus: Au va, baixeu, baixeu que us estan esperant.

Tots: Adéu Pitus!! *(Marxen els nois de l'escenari)*

Pitus: Adéu nois! Mare, pare, puc acostar-me a la finestra per veure la desfilada?

Pare d'en Pitus: I tant, fill, vine, vine, que des d'aquí ho veuràs millor.

(S'obre el teló i es veuen els nens i nenes preparats per la desfilada)

Juli: Atenció, veïns i veïnes! Deixeu pas a la comitiva! Arriba el zoo d'en Pitus!

LA DESFILADA

Veniu tots, veniu al zoo d'en Pitus
Veniu tots, que no us ho podeu perdre
Veniu tots, per una causa noble
Va, va, va , veniu (x2)

Un diumenge, d'aquí just deu dies serà el moment
Que aquest zoo, obri les portes a tota la gent
El solar, es transformarà en un lloc diferent
Veureu gossos, micos i granotes
sargantanes, rates i aranyes
lloros, gates, conills i periquitos
i més, i més, i més, i més...

Veniu tots...

No, no podeu faltar-hi, no busqueu excuses
tots cap al zoo
Sí, aviseu a tothom, que s'ompli de gent
i au va, tots cap al zoo

Per en Pitus, ell es mereix que fem tot el què fem
Ajudeu-nos, que pugui anar a Suècia i torni bo
Necessitem que col·laboreu amb el nostre zoo
Veureu gossos...

Veniu tots...

ESCENA 8^a

(A l'escenari hi ha un o dos autocars amb alguns nens a dins. A fora, el mossèn, les senyores Emilieta i Mundeta i l'oncle Patau)

Oncle Patau: Aquest senyor Baixades és un impresentable! No havíem quedat a les set del matí? Com és que encara no ha arribat si ja passa un minut de l'hora?

Senyora Emilieta: Tranquil, oncle Patau. Un diumenge a les 7 del matí no és una hora molt agradable per ser al carrer.

Senyora Mundeta: Però bé hi som nosaltres, no? I tots aquests nens i nenes que no paren de cridar dins l'autocar... Quin xivarri!

Mossèn: No patiu, segur que arribarà.

Senyora Emilieta: Si ja fóssim a l'època dels whatsaps li podríem enviar un...

Oncle Patau: Deixeu-vos de romanços! Hem de marxar!

Mossèn: Mireu! Ja ve!

(Entra el senyor Pujades)

Senyor Pujades: Disculpeu pel retard, és que el meu gos s'ha menjat el despertador i fins que no m'he adonat que li tremolava la panxa no he obert els ulls.

Mossèn: Vinga, pugem, que marxem de seguida.

(Pugen els cinc a l'autocar i es posa en marxa)

Carmeta: Hola senyor Pujades! Una mica més i es queda a Barcelona!

Senyor Pujades: Per res del món em perdria aquesta excursió!

Manolita: Jo no he pogut dormir en tota la nit. Estava tan nerviosa... i encara ho estic!

Quimet: Algú sap quant dura el viatge?

M^a del Mar: Em sembla que he sentit que deien una hora si no trobaven embús.

Carmeta: Quin embús volen trobar a aquestes hores del matí? Si tothom deu estar dormint!

Esperanceta: Sabeu en quin autocar està la Mariona?

M^a del Mar: Em sembla que al número 3.

Quimet: No m'he fixat quin número és el nostre autocar.

Manolita: És el 6. En total som set autocars plens de caçadors experts!

Esperanceta: I també d'inexperts! No tinc clar que agafem massa animals...

Quimet: Tu segur que no! Amb el fàstic que et fan els bitxos, et passaràs tot el dia
xisclant quan vegis qualsevol formigueta!

Esperanceta: Ah sí? Que ets molt valent tu, oi?

Senyora Emilieta: Nens, va, calleu i seieu bé, que encara us marejareu.

M^a del Mar: Falta molt?

Oncle Patau: Però si acabem de sortir! No podríem haver fet un autocar només per
persones grans com jo? Sense nens?

Manolita: Patau, Patauet, ets un dimoniet!!! (*Tots els nens riuen*)

Carmeta: Montseny prepara't, que ja venim!!

ESCENA 9^a

(L'escenari representa un bosc. Apareixen tots els nens, el senyor Pujades i en Peret)

Sr. Pujades: Nens i nenes, us presento en Peret. És un noi que viu en una masia molt a prop d'aquí. Sap perfectament quins animals viuen al bosc i on els podem trobar. Així que la seva ajuda ens vindrà com anell al dit.

Peret: Moltes gràcies senyor Pujades per deixar-me col·laborar amb vosaltres per donar-vos un cop de mà.

Manelitus: Jo no necessito ajuda de cap tipus...

Cap Pelat: I jo menys!

Peret: Si voleu caçar ocells, el millor és que aneu fins el turó de les alzines. Però si preferiu caçar esquirols, podeu seguir aquest camí que entra al bosc.

Sr. Pujades: El millor que podem fer és partir-nos en grups. Els més petits, podeu mirar d'agafar animalons com papallones, formigues, i altres insectes. Els altres, ens dividirem per tal de caçar altres animals.

Peret: Tinc entès que teniu un grup encarregat de les caceres. Qui sou? *(Els de caceres aixequen la mà)*. Si us sembla bé, jo aniré amb vosaltres.

Cap Pelat *(fent mala cara)*: Genial...

(Se'n van en Peret, en Fleming, en Juli, els cinc de la secció de caceres, la Pepeta i la Martina. Els altres es queden.)

Mariona: Què caçarem nosaltres. Senyor Pujades?

Sr. Pujades: Mirarem de caçar ocells, Mariona. En aquest entorn podem trobar fins a cinquanta-set espècies diferents d'ocells.

M^a del Mar: Cinquanta-set! Això és més o menys que 20?

Tanet: Si n'aconseguim 10, ja ens podem donar per satisfets.

M^a del Mar: Deu! Això és més o menys que 8?

Cigró: Els ocells no mosseguen, veritat?

Esperanceta: Tu dóna'ls el dit, a veure què passa...

Rítus: Com els caçarem, senyor Pujades? No tenim escopetes!

Miquel: Si els cacéssim amb escopetes, no fariem un zoo, fariem un cementiri, ruc!

Sr. Pujades: És ben senzill. Ens amagarem darrere uns matolls. Llavors, hem d'imitar el cant dels ocells. I cada vegada que en vingui un... zas! A la gàbia!

Carmeta: El cant dels ocells? Ai, no sé si me'n recordaré: "En veure despuntar..."

Esperanceta: No siguis ximpleta! No es refereix a la cançó! Vol dir el so dels ocells!

El pio-pio...

Núria: Això ho sé fer molt bé, jo! Pio...pio...piiiiio

Tanet: No crec que així vingui ni un rossinyol sord...

Sr. Pujades: Us ensenyaré a fer diferents sons, de diferents races. D'aquesta manera, amb tants reclams, segur que algun ve. Per exemple, aquest...

(El sr. Pujades comença a xiular d'una manera i tots ho proven com poden. En Cigró bufa, però no li surt cap so.)

Sr. Pujades: També podem fer aquest altre...

(El sr. Pujades n'ensenyava un altre i el proven. En Cigró no se'n surt.)

M^a del Mar: Espera Cigró... Mira de posar els llavis així, la llengua una mica amagada...

(En Cigró bufa però esquitxa la M^a del Mar.)

Sr. Pujades: Bé, és igual... Em sembla que ja estem prou preparats. Amaguem-nos darrere els matolls.

(Tots s'amaguen i comencen a xiular. Proven un parell de vegades però no ve cap ocell)

Miquel: Em sembla que ens podem estar així quatre dies.

Ritus: Algú ha portat galetes?

Carmeta: Silenci, i a xiular!

(Tornen a provar-ho, i apareix un ocell. Quan el tenen a tocar, la Mariona el caça.)

Mariona: En tinc un!

Tots: Visca!

Tanet: Vinga, molt bé! Ara, a per un altre!

M^a del Mar: Un! Això és més o menys que 5?

(Marxen de l'escenari)

ESCENA 10^a

(Apareixen en Peret, la Pepeta, la Martina i els cinc membres de la secció de caceres.)

Quimet: Escolta Peret... No podem descansar una mica? Portem cinc hores amunt i avall!

Peret: Ui... No me'n recordava que éreu nens de ciutat. No esteu gens acostumats a caminar, ni a respirar aire pur!

Manelitus: Eeeeh, no et passis tu, que si vols continuem caminant i no parem fins demà.

Cap Pelat: Això, això... Jo encara més, puc caminar fins abans d'ahir.

Martina: Voldràs dir fins demà passat!

Pepeta: Doncs camineu vosaltres, que jo descanso!

Manolita: Ningú m'havia dit que hauríem de caminar tant...

Peret: D'acord, pararem una estoneta. De fet, déu n'hi do el que hem caçat, no?

Tecla: Dos esquirols, un conill, un llangardaix, tres ratolins...

Manelitus: Sí, ja, però cap fera! Ni una!

Peret: Fera? Què vols dir amb això de "fera"?

Manelitus: Doncs animals salvatges, alguns ós, un porc senglar...

Peret: D'óssos no en trobaràs aquí al Montseny! Porcs senglars encara, però no podem caçar-lo, necessitaríem gent adulta per fer-ho. Nosaltres som massa petits.

Cap Pelat: Va, home va! Si jo trobo un porc senglar, li faria així... i després aixà...

Peret: A mi em sembla que us cagaríeu a les calces només quan el tinguéssiu davant.

Quimet: Això tu! Aquí on ens veus, som els nens més valents de tot el barri!

Martina: I tant! El porc senglar aquest, ens el mengem d'aperitiu.

Peret: Doncs si sou tan valents, no tindreu cap problema per entrar a la cova del Papu Fred, no?

Manolita: A la cova del què?

Peret: La cova del Papu Fred és un forat molt petit a la muntanya, molt fosc, on només hi pots entrar de quatre grapes. Diuen que molts dels què entren no surten mai.

Manelitus: Ja! Me'n ric del Papu Fred aquest i de tots els papus que vulguis. Digue'm on és i t'ho demostraré!

Peret: Darrere teu.

Tots: Ostres!

(Fan un bot en girar-se. S'acosten cap a l'entrada del forat.)

Peret: Doncs, va, qui és el valent o valenta que vol entrar?

Quimet: Jo... és que encara estic descansant...

Martina: Ui, ai, és que m'he fet mal al genoll, i clar, no em posaré de quatre grapes...

Pepeta: Jo en cap moment he dit que era de les valentes.

Manolita: Atxim! Atxim! Em sembla que m'he refredat...

Tecla: Ja hi entraré jo! Ara veureu... *(S'agenolla per entrar.)*

Peret: Quan trobis la bèstia, agafa-la!

Tecla: La bèstia? Quina bèstia?

Peret: Si entrem, és per caçar la bèstia que hi ha dins per al vostre zoo, no?

Tecla: Això no ho havies dit abans, trampós!

Cap Pelat: Deixeu-me passar! Prepara't bèstia, que ve en cap Pelat!

(En Cap Pelat entra al forat, però als cinc segons surt corrent esporuguit.)

Cap Pelat: Aaaah! He vist uns ulls que em miraven!

Manelitus: Ja hi entro jo.

(En Manelitus entra, i al cap d'una estoneta surt amb una cosa entre les mans)

Manolita: Què portes aquí, Manelitus?

Manelitus: Mireu!

Pepeta: Un rat-penat! Molt bé, Manelitus!

(Arriben en Juli i en Fleming)

Fleming: Hola nois! Com us va la cacera?

Juli: Mireu! Tenim una granota!

Martina: Fes-li un petó, a veure si es converteix en un príncep!

Manelitus: O potser et convertiràs tu en un gripau!

Fleming: No comenceu! Va, tornem a l'esplanada que s'acosta l'hora de marxar!

(Se'n van de l'escenari.)

ESCENA 11^a

(L'escenari torna a ser el solar. Hi ha la senyora Mundeta amb el seu lloro a la seva paradeta de llaminadures. Entren en Cigró, la Núria, en Miquel i en Ritus.)

Cigró: Hola senyora Mundeta!

Sra. Mundeta: Hola nens, com esteu? Com va el zoo?

Núria: Molt bé! Ja sap que aquest diumenge fem la inauguració?

Sra. Mundeta: Aquest diumenge? Que ràpid que passa el temps... Ja està tot a punt?

Miquel: Gairebé tot. Estem acabant de muntar els espais on posarem els animals.

Ritus: Fins i tot, amb uns nois grans, estem construint una petita bassa per als ànecs.

Sra. Mundeta: Podeu comptar amb mi, que segur que vindré. He trucat a les meves
Filles, nebodes, cosines, nétes... Vindrà tota la família!

Núria: Molt bé, senyora Mundeta!

Sra. Mundeta: I què, voleu algun caramellet?

Cigró: I tant! Clar que també hem vingut per una altra cosa...

Miquel: Sí, una cosa que té a veure amb vostè.

Sra. Mundeta: Amb mi? I què és, si es pot saber?

Cigró: Li voldríem demanar si ens podria deixar el seu lloro per al zoo.

Sra. Mundeta: En "Pascàssi"? Al zoo? Ja me'l cuidareu bé?

Ritus: I tant que sí! De debò! Si us plau...

Sra. Mundeta: Nois, al vostre zoo no hi faltará cap lloro. Podeu comptar amb en
"Pascàssi"!

Tots: Visca! Visca la senyora Mundeta!

Cigró: I visca en "Pascàssi"!

(Mentre es queden amb la senyora Mundeta, a l'altra banda hi ha l'oncle Patau amb el seu mico. Arriba la senyora Emilieta.)

Oncle Patau: Loteria! Els últims números per avui! Loteria!

Sra. Emilieta: Bona tarda, oncle Patau! No tindrà pas algun número acabat en 7?

Oncle Patau: Doncs no, en 7, no. Em queden acabats en 3, 4 i 8.

Sra. Emilieta: Quin és aquest, que no ho veig bé, no m'he portat "les gafes del cerca".

Oncle Patau: El 6.518.

Sra. Emilieta: Em sembla que me'l quedaré.

(Apareixen la Mariona, la Tecla, la Martina i la M^a del Mar)

Tecla: Hola oncle Patau!

Oncle Patau: Hola noies! Voleu algun numeret de la loteria?

Mariona: No senyor, voldríem demanar-li una coseta...

Oncle Patau: Si no voleu números, sortiu del davant, que si no, la gent no compra!

M^a del Mar: No sigui tan garrepa! Volem demanar-li una cosa per al zoo d'en Pitus!

Oncle Patau: Per al zoo? Haver començat per aquí! I què voleu, si es pot saber?

Sra. Emilieta: Ja us van arribar els meus escarabats? En tenia la cuina plena...

Martina: Miri oncle Patau, tenim molts animals al zoo, però mirant, mirant... creiem que encara ens falta un de molt important.

M^a del Mar: Un que és peludet...

Mariona: ...molt graciós...

Tecla: ... i que li agraden els plàtans...

Oncle Patau: No estareu parlant del meu "Pallofa"!!

Totes: Sí... si us plau...

Oncle Patau: És clar, ara que necessiteu una cosa de mi, ara tot són "si us plaus" i bones maneres... Ja no recordeu quan em canteu allò de "Patau Patauet, ets molt dimoniet"?

Mariona: Nosaltres no ho hem cantat mai... Són els altres nens!

Oncle Patau: Ja, ja, però això està molt mal fet sabeu?

Martina: Però pensi en en Pitus! Segur que ell no li ha cantat mai!

Oncle Patau: Això és veritat. Pobre Pitus. Tan bon minyó que és... Que consti que ho faig per ell, d'acord? Tindreu en "Pallofa"!

Tecla: Gràcies Patau Patauet! Ai, perdó, vull dir oncle Patau!

Mariona: Demà farem una altra desfilada pel barri anunciant el zoo. Quan passem per aquí, el saludarem!

Oncle Patau: Una altra desfilada? Demà? Millor que em quedi a casa...

M^a del Mar: Adéu, oncle Patau! I gràcies!

(Marxen tots de l'escenari)

ESCENA 12^a

(L'escenari és el solar però amb el zoo muntat. A una banda, tenim els nens i nenes. Per l'altra banda, els grans i en Pitus amb els seus pares. Hi ha una cinta al mig.)

Tanet: Sigueu tots benvinguts al zoo d'en Pitus! Un zoo muntat per tots els nens i nenes del barri!

Fleming: Volem donar les gràcies a tota la gent que ens ha ajudat, que ens han deixat animals, i en especial al senyor Pujades i a en Peret!

(Els nens i nenes els aplaudeixen.)

Sr. Pujades: Tot el mèrit és vostre, nois. Jo em sento orgullós d'haver pogut posar un granet de sorra en aquest zoo.

Peret: Jo també estic molt content. Sou nens i nenes de ciutat, però molt eixerits!

Mossèn: Per fi ha arribat el dia que tots esperàvem! Tinc moltes ganes d'entrar-hi!

Pare d'en Pitus: Has vist, Pitus, és increïble el què han fet per tu els teus amics!

Pitus: Sempre us havia dit que els meus amics són els millors del món.

Mariona: Volem que siguis tu, Pitus, qui talli la cinta i doni per inaugurat el teu zoo.

Mare d'en Pitus: Ai, nois, m'estic emocionant una altra vegada... I m'he deixat els clínexs a casa!

Pitus: Gràcies!

(En Pitus agafa les tisores, i s'acosta cap a la cinta.)

Pitus: Queda inaugurat el zoo d'en Pitus!

(Tothom aplaudeix i comencen a passejar. En Peret, la Pepeta i la Tecla s'acosten al davant.)

Peret: I així, el zoo d'en Pitus va quedar inaugurat i gent de tota la ciutat i fins i tot de pobles del voltant van acostar-s'hi per veure'l.

Tecla: Es van recollir molts diners i en Pitus va poder anar a Suècia a curar-se.

Pepeta: Quan va tornar, estava curat del tot, i el primer que va fer va ser una abraçada a tots i cadascun dels nens i nenes que havien fet possible el zoo d'en Pitus.

Tots tres: Esperem que us hagi agradat molt, i fins una altra!

FI

EL ZOO HA ANAT BÉ

El zoo ha anat bé, ens ha fet treballar molt de valent

El zoo ha anat bé, l'ha vingut a veure molta gent

Hem recollit molts diners per a en Pitus

I així ha pogut anar a Suècia a curar-se

I al tornar podrà jugar amb nosaltres

Tot tornarà a ser com era abans...

Els animals, els més petits, també els mitjans i el grans

Els hem tornat, als seus amos, al zoo, al parc o al camp

Molt hem après: tenir d'ells molta cura

Hem descobert que quan treballem en grup

Els objectius que et marques assoleixes

I que tots junts la força és imparable

Però el més important és que en Pitus ja està bo

Que la solidaritat és un motor per aquest món

Ens hem fet grans, mentre hem estat muntant aquest zoo

Hem conegut molta gent que ens ha volgut ajudar

Com tots els nens i nenes d'aquest barri

I en Peret, un pagès entranyable

I un senyor, zoòleg per ofici

I altres adults que un cop de mà ens han donat

Però el més important...

El zoo ha anat bé...

Molt hem après...

El zoo ha anat bé!